

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 24 OCTOBER 1930 No. 32

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

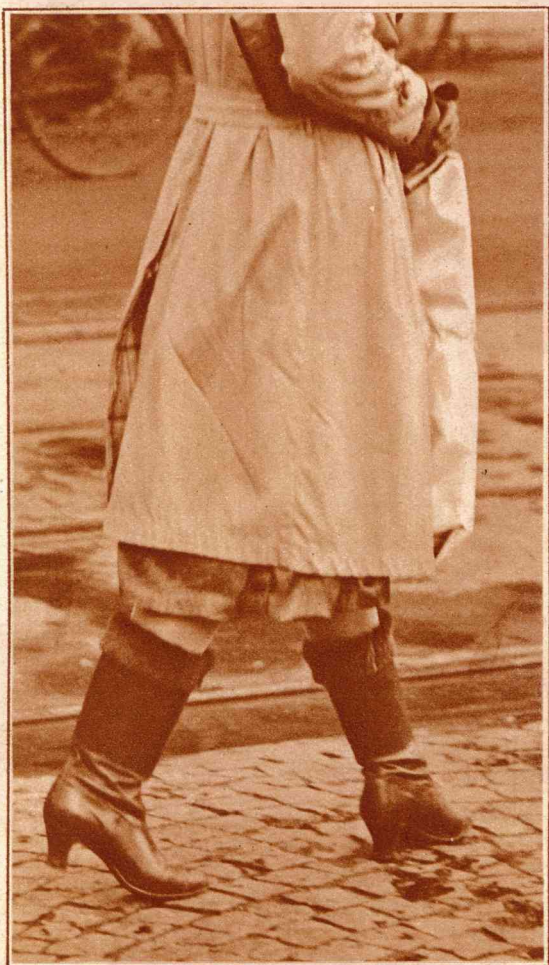
IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

OCTOBERSTORMEN

AAN DE SCHEVENINGSCH E PIEREN

LAAN
DEN

De stap
van den
zakenman.

Modebeenen

LEVENSWEG

*T*oon mij hoe gij loopt, en ik zal zeggen wie en wat gij zijt." Waarom ook dit niet, nadat mij geleerd hebben, dat het karakter van den mensch te bestudeeren en „op te maken" valt, uit de boeken, die hij leest, uit den wijn, dien hij drinkt, uit de handschoenen, die hij draagt, uit de buigingen, die hij maakt (of niet maakt), uit het beroep dat hij vervult, uit de liefhebberijen, die hij heeft, uit het handschrift, dat hij schrijft. — maarom zou er dan ook geen levenswijsheid

moeders oogen moet verschijnen, kan mama aan den stap op de gang al hooren „hoe laat het is". Maar het is niet alleen de muziek der voetstappen, die een en ander verraaft omtrent onze gemoedsstemming, 'n aandachtig beschouwer van de menschelijke onderdanen, zal moeten toegeren, dat er al heel wat te

Sportbeenen

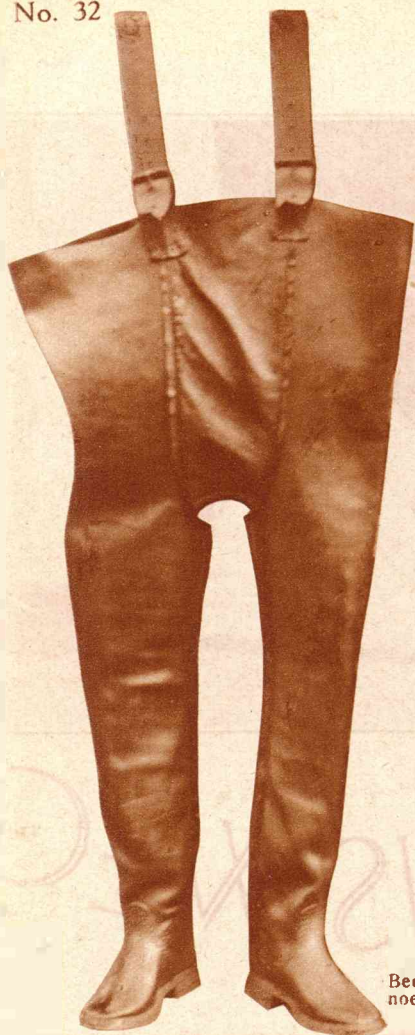

De eerste zelfstandige
stappen op 't levenspad.

te halen zijn uit de wijze, waarop hij zich verplaatst? De stap van uw huisgenooten herkent ge. Als uw spruiten iets hebben uitgehaald, dat den ouderlijken toorn over hen ontlasten kan, be-
duiden zij elkander, „daar komt pa aange-
sloft: daar komt juf
angeruischt" — als het
schuldige kind, na be-
dreden mandaad, onder

„Op den man af".

Beenen, die er genoeg van hebben.

besluiten valt, uit de manier maarop zijn medemenschen zich voortbewegen. Schuilt achter ieder van deze plaatjes niet 'n levensroman in drie deelen? Mocht u dit overdreven achten, vindt u, geachte en scherpzinnige lezer, dan ook niet, dat zij veelzeggend zijn voor het levenstempo der betrokken? En als u ons nog geen gelijk geeft, wilt u het dan niet met ons eens zijn, manneer wij bescheidenlijk opmerken, dat deze beenen toch wel iets zeggen over het humeur van de eigenaars en eigenaressen, op 't oogenblik, dat het „klap” ging in de ca-

Iemand, die zijn evenwicht weet te bewaren.

Schoolbeenen.

Werkeloos? De gang van den ontmoedigde.

mera? Toch zullen we ons maar niet wagen aan uitvoerige karakterbeschrijvingen. Want dan regent het den volgenden dag protesten van menschen, die zichzelf meenen te herkennen, aan de beenen.... van een ander. Nee, daar beginnen we niet aan. De port is nog altijd vrij hoog.

Zeebeenen.

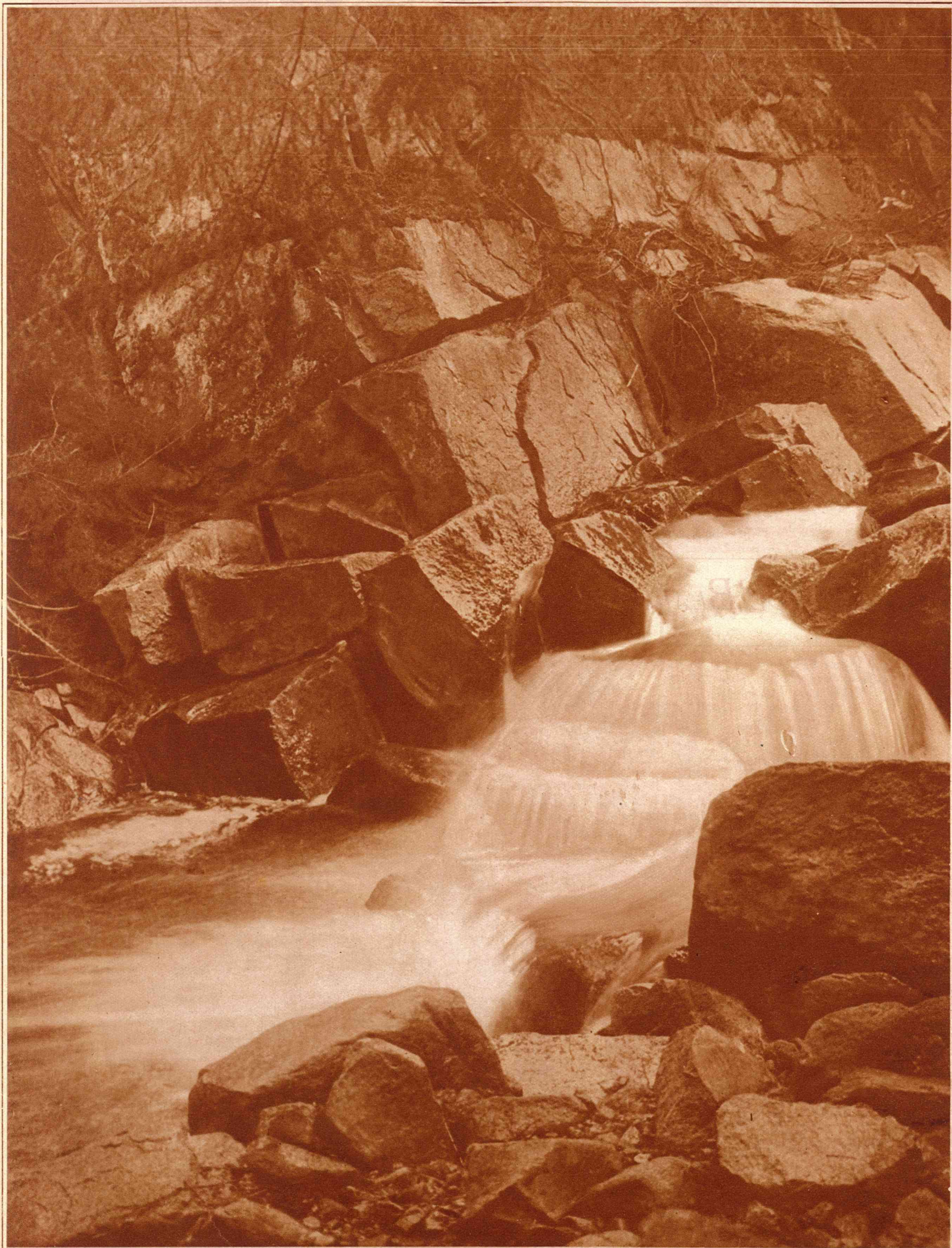

Plattelandsbeenen.

ALS DE BLAREN VALLEN IN 'T HAAGSCHE BOSCH

DE WATERVAL

(Foto Max Baur)

De Zondagmiddag zag een groote menigte Hagenaars op de been om Emil Jannings bij zijn aankomst aan 't S.S.-station te begroeten.

Haagsche Kroniek

afdoende middelen gevonden waren en werden toegepast, maar m'n tuintje lag vanmorgen onder 'n laag van vlieg-asch die alle beloften, toezeggingen en verzekeringen absoluut logenstrafte!

De oogenvuiltjes vliegen nog even lustig en treiterend rond en ondanks alle Edelachtbare verzekeringen is het betreffende stadsgedeelte nog immer gehuld in de zwarte sluiers van de vlieg-asch en bijten we ons er duchtig doorheen.

We krijgen hier zoo langzamerhand mijnwerkersoogen en longen als... volle kolenbakken! Er zijn al lui, als die wat

Dreyfus in zak-formaat en op de film. — Kleine vuiltjes logenstraffen groote moorden. — Jannings, Liedtke, pommade en kunst en nog twee lui, die weer thuis zijn. — Een zeer bijzondere gevangenis.

Kapitein Borren veroordeeld! Het lijkt een héél, héél belachelijk klein beetje op een Dreyfus-zaakje in zakformaat... Al is de grondslag dan ook anders.

Ook in dit geval 'n alleenstaand kapitein, die met 'n onteerend vonnis de eer der natie (d.w.z. van enkele nalatigen) redden moet.

Enfin, we doen niet minder.

Want als je de film ziet dezer oude Fransche schandaal-affaire, och, dan zou je bijna jaloersch worden op het land, dat zulk een gepeperd-en-gezouten schandaaltje in z'n historie had. Zoodat... enfin, wij doen niet minder. Al is 't dan maar in minimum-formaat.

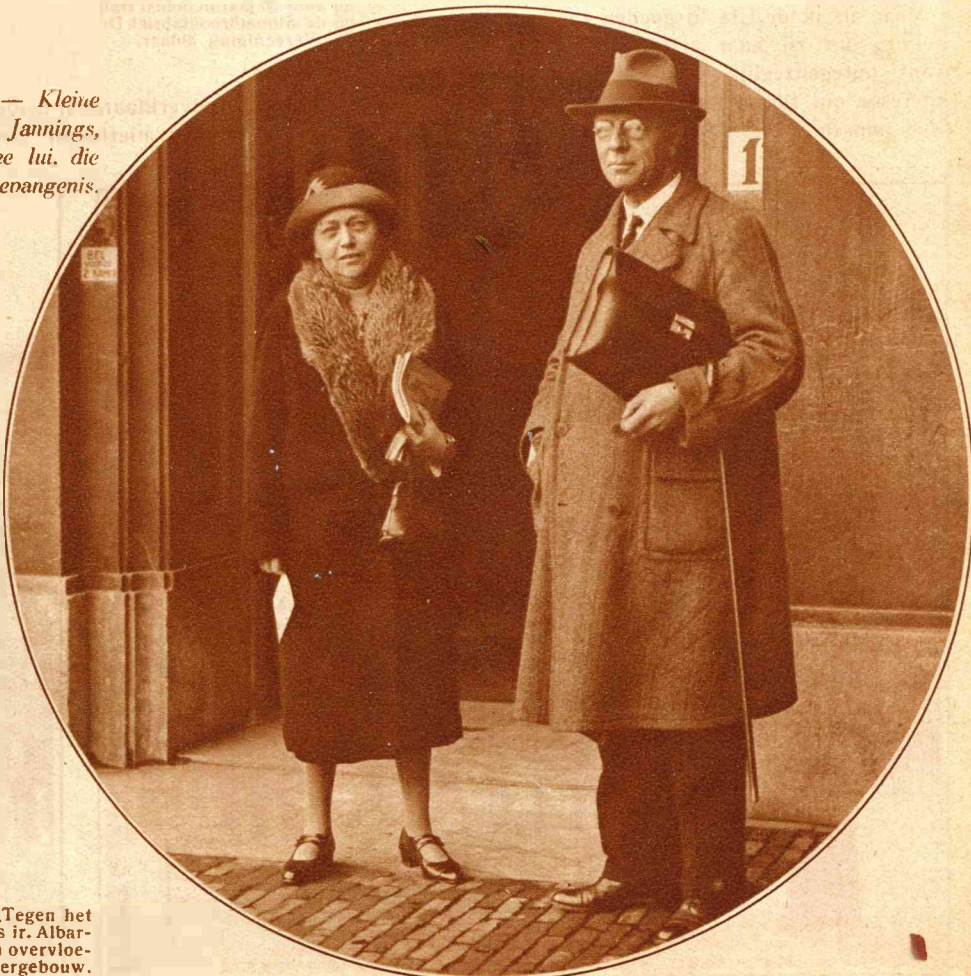
't Is ontzettend jammer, maar 't gaat met de iepenziekte... vlieg-aschwaarts.

D.w.z.: we schieten er niet mee op. Onze Raad moest besluiten 110 dezer boomreuzen te laten vellen, in verband met die ziekte, aan welke de fraaie boomen sterven.

Het ergste is: 'n afdoend middel schijnt nog niet gevonden. In zooverre verschilt die plaag dan ook van de vlieg-aschplaag, waartegen wél het middel schijnt gevonden, ofschoon dat dan niet wordt toegepast, naar onze ondervindingen!

Immers: onze oud-burgemeester verklaarde onlangs nog in den Raad, dat

De vlootdebatten begonnen. „Tegen het vlootplan!” zoo verzekerden ons ir. Albar-da en Mevr. de Vries-Bruinsten overvloede aan de poort van het Kamergebouw.

naastig loopen, dan rammen ze! Dat alles — ondanks de herhaalde verzekeringen, dat het zaakje in orde *komt* of *is*.

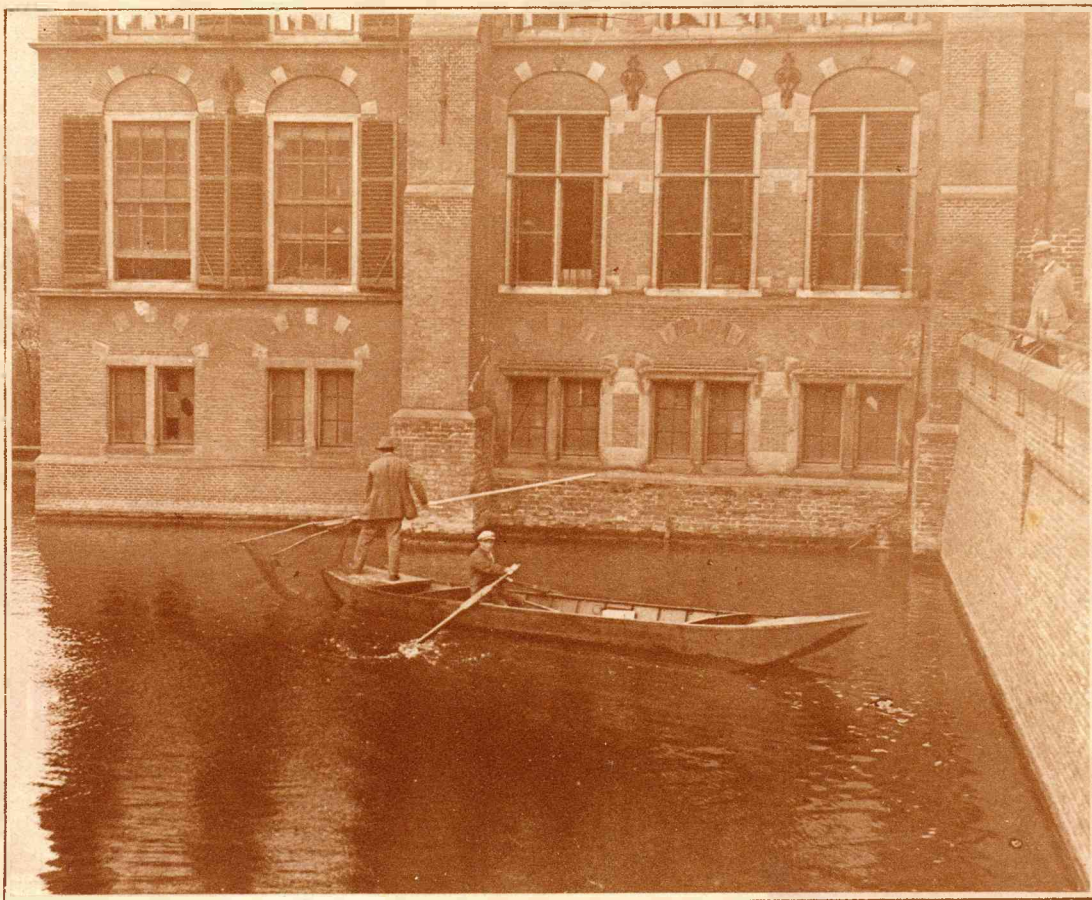
Twee bekende filmsterren, Liedtke en Jannings, bezochten onze stad. (Ik noem ze in volgorde van hun komst, want anders... was 't anders). Liedtke stak als acteur niet boven onze goede spelers uit en bewees: Ware kunst zit 'm niet in 'n gepommadeerden kop, die blinkt als je hooge hoed. Hij was in z'n rol van „een ideaal echtgenoot” dan ook geen onbereikbaar ideaal. Misschien is zulks van 'n filmmensch niet anders te verwachten? Want — nietwaar — je hoort over het huwelijksleven in Filmland allerm minst ideale dingen.

Toch was Den Haag gecooiffeerd met Harry's bezoek. En vele jonge mannen hebben deze dagen gevoeld, dat de trouw van hun meisjes allerm minst afhankelijk is van heurzelf... Wat dan toch nog 'n succes is voor den glimmenden, glimlachenden Harry Liedtke.

Jannings? Is Jannings!

Een der grootste artsen van Filmland — dat de heele wereld is — staat hij boven alle potten pommade ter wereld verheven! — wat Jannings' succes is. En daar werkelijke, gedegen kunst bij de Haagsche vlinderkens wat lager genoteerd staat dan cosmetique en manicure, hadden vele jongemannen minder last van Jannings dan van Liedtke.

Maar als ik de Ufa 'n goeden raad mag geven, welnu: dat zij haar artsen te Berlijn houdt, want ontegenzeglijk verbleekt het aureool van interesse om filmspelers, als men ze in levenden lijve aanschouwde.

Een zeldzaam schouwspel: op vischvangst met het sleepnet in den Hofvijver!

De heer J. J. van Weeren te Leiden hoopt op 25 dezer den dag te herdenken, waarop hij voor 50 jaar in dienst trad bij de Stoombroodfabriek De Vereeniging aldaar.

Op 28 dezer hoopt de heer A. de Nennie alhier zijn zilveren jubileum in Gemeentedienst te vieren.

'n Bijna onverklaarbaar psychologisch raadsel weliswaar, maar niettemin een gevaar voor de

populariteit van de filmsterren en de aantrekkingskracht tot hunne films en dus... de bioscoop-cassa's! Maar Jannings en Liedtke zijn weer thuis.

'n Ander beroemd tweetal is ook weer thuis. Namelijk de heeren Maslanka en Verweijen. Ze waren 'm gesmeerd uit de „Scheveningsche bijzondere strafgevangenis”, die inderdaad meer en meer haren naam van „bijzondere” eer gaat aandoen. 't Is er zéér bijzonder! 'k Heb eens 'n meneer gesproken, die daar ook 'n tijd was thuisgeweest. En hij zei woordelijk: „Wil je wel gelooven, dat je jezelf aan je jas moet trekken om 'm niet te peezen!” Zoodat het er m.a.w. moeilijker is te blijven, dan er weg te gaan. (Men noemt het „uitbreken”, maar 't is zuiver „weggaan”; het woord „uitbreken” wordt gebezigd

om het ding nog 'n schijn van gevangenis-gebouw te geven). Het moet al voorgekomen zijn, volgens mijn zegsman, dat de Directeur op 'n goeien morgen in het gebouw kwam en al z'n gasten verdwenen waren. Ze waren wezen zwemmen, in Scheveningen, maar kwamen tegen negenen weer terug. De directeur moet toen opgemerkt hebben, dat ie hen flauwe kaerels vond, om zulks achter z'n rug om te doen, waarop door den oudste in „dienstjaren” werd voorgesteld: „we wisten niet, dat jij ook van zwemmen hield!”

Hoe dan ook. Het is daar wel 'n zéér bijzondere gevangenis. Alleen is het ding 'n doorn in het oog van den politiemann, die soms alle moeite heeft om den Gérant aan klanten te helpen.

A. A. L. GRAUMANS.

Den Haag, 20 Oct. 1930.

De Fluweelen Burgwal heeft zijn geboomte moeten verliezen, terwijl er thans de rails gelegd worden voor de gewijzigde tramroute.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 10

Zij zijn dood, stamelde Rita. „Ik heb geen van beiden gekend!”

„Dat is misschien nog maar het beste ook,” verkondigde miss Blackstone met beslistheid. Wederom bevochtigde zij haar lippen, ditmaal met het kleine kanten zakdoekje. „Was je vader's naam werkelijk Holiday?”

Het meisje maakte een wanhopig gebaar met de schouders.

„Ik weet het niet zeker,” antwoordde zij.

„Ze weet het niet zeker! Moet je zoo'n meisje hooren!” gromde Henriëtte. „Een fijne geschiedenis, dat moet ik zeggen! Een meisje, dat den naam van haar eigen vader niet kent! Heeft je grootmoeder aan Mrs. Pock verteld, dat je vader op bedrieglijke wijze bankroet was gegaan?”

„Neen! Iemand anders heeft het haar verteld,” was alles, wat Rita in haar verward brein kon vinden.

„Moet ik dus aannemen, dat je den naam van dien persoon niet kent? Wees voorzichtig, meisje! De waarheid — de waarheid!” schreeuwde miss Blackstone.

„Ik zeg u de waarheid, wanneer ik beweer, dat ik het niet weet” hijgde Rita. „Bella wilde het niet aan Bill of mij vertellen. Dat had zij dien persoon beloofd.”

„Dat is dus alles, wat je mij kunt meedeelen?” Hetty's teleurstelling kwam duidelijk uit in deze nijldige vraag. „Een bedroefd beetje, moet ik zeggen. Waag het niet, ook maar de kleinste bijzonderheid achter te houden, juffertje. Je staat nu aan den ingang van een nieuw leven. Is het je bekend, dat de kinderen dikwijls te lijden hebben voor de zonden hunner ouders?”

Rita's donkere oogen staarden haar ontsteld aan.

„Ik zie, dat je dat niet weet,” ging miss Blackstone voort. „Ja, ik heb een vreeselijk onwetend meisje ter opvoeding in mijn huis gekregen. Rita, ik verwonder me werkelijk, dat die grootmoeder van je zich zoo weinig aan je gelegen heeft laten liggen.”

Gedurende het eerste deel van de toespraak had Rita onverschillig tegen den stoelrug geleund. Maar nu beving haar een kokende woede. Plotseling stond zij overeind, bevend over al haar ledematen. Verraderlijke vonkjes flitsten in haar oogen. Zij maakte op de verbaasde Henriëtte den indruk van een kleine duivelin, die regelrecht uit de onderwereld kwam.

„Durf asjeblief geen kwaad van m'n grootmoeder te zeggen,” brieschte het meisje. „Zij was de beste vrouw, die er ooit bestaan heeft. Zij was lief en zacht. Pas op je woorden, jij — jij, oude tooverheks!”

Het volgende half uur was een echte kwelling voor Rita Holiday. Henriëtte weidde maar aldoor erover uit, hoe de kinderen te boeten hebben voor de zonden der ouders en versterkte haar betoog met aanhalingen uit een oud en saai boek, dat tot haar lievelingslectuur behoorde.

„Foei! Poe!”... besloot zij haar vermaningen. „De vadersen zullen zure druiven eten, en de tanden der kinderen —”

Rita hoorde de rest van de aanhaling niet meer. Zij had de kamer verlaten, duizelig van schrik en angst door de woorden van die magere vrouw met de waterige oogen, die op zoo'n hatelijke wijze over haar ouders en haar lieve grootmoeder had gesproken.

HOOFDSTUK XV

AGNES KIBBELT MET WILLARD

Op hetzelfde uur, waarin Rita Holiday kennis maakte met Bertha Emmons, de keukenmeid van miss Blackstone, bevond zich Willard Blackstone met zijn zuster, Agnes Atherton, in de keurige zitkamer van laatstgenoemde.

Mrs. Atherton's tranen waren sinds lang opgedroogd; haar vreeselijke angst was tot bedaren gekomen. De schaduw, die over haar eigen hoofd en over Estelle's toekomst had gehangen, was weggetrokken. Zij boog niet langer bedrukt het hoofd, wanneer zij door de mooie straten van het typische oude Bradmere wandelde. En op den toe-

Professor Priem Pruttelt:

„Moord van links naar rechts; en van boven naar onder. Wat is het leven toch eentonig!”

stand van neerslachtigheid was een opgewektheid gevolgd, die haar dochter verraste, haar broeder verheugde en een kwellende bron van onbevredigde nieuwsgierigheid was voor haar zuster, Henriëtte.

„Is het geen prachtige morgen, Will?” zei ze tot Willard. „Goeie genade! Het is nu al Augustus en ik heb nog geen enkel uitstapje gemaakt, en Caroline Benton schrijft me 'n brief, waarin ze me vraagt, m'n reis naar Newport voor onbepaalde tijd uit te stellen. Haar moeder is ziek.”

„Maar je hebt redenen tot tevredenheid genoeg, al kun je dan ook geen uitstapjes maken,” zei Willard, terwijl hij het puntje van een sigaar afsneed. „Ik beschouw je als 'n fortuinlijke vrouw.”

„Dat ben ik ook, en dat heb ik heelemaal aan jou te danken,” antwoordde ze met 'n glimlach. „Maar elke dag brengt z'n nooden mee. Als ik zekerheid had omtrent Estelle en Edmond, zou dat 'n pak van mijn hart zijn. Ik wou maar, dat hij je eigen zoon was, Willard, dan had je meer over hem te zeggen. Hij moest werkelijk niet zooveel tijd doorbrengen bij die kunstenaarsbende hier in de stad. Dat is een bedenkelijk troepje!” Zij zuchtte. „Bedenk eens, dat binnen weinige maanden die jongeman een bank-conto zal hebben, een Rockefeller waardig! En niemand om hem te leiden in het besteden daarvan dan een zwakke, toegeefflijke moeder.”

„O, ik zal hem zelf wel leiden,” viel Blackstone

haar met een verachtelijk schouderophalen in de rede. „Hij is heel toegankelijk voor mijn ingevingen, d.w.z. dat zal hij zijn, als ik hem van mijn moeder vandaan kan halen.”

„O, ik hoop, dat je dat kunt!” snaterde zij. „Hetty zegt, dat Blanche er ellendig uitziet. Ik zou zoo meenen, dat zij met al haar geld eens ergens heen moest gaan en niet aldoor thuis blijven hokken.”

„Ik maak me 'n beetje ongerust over Blanche's gezondheid,” zei Willard, maar hij stak vrij onbewogen z'n sigaar aan met 'n rijkbewerkten aansteker. „Zij ziet zoo bleek. Ze lijkt heelemaal niet meer op de vrouw van een jaar geleden. Je hebt haar in den laatsten tijd niet gezien, wel?”

Agnes haalde haar corpulente schouders op.

„Neen,” antwoordde zij. „Niet sinds —”

„Niet sinds je naar Twin Hedges bent geweest en haar om een extra-chèque hebt gevraagd,” onderbrak Willard haar.

Het gelaat van z'n zuster werd vuurrood.

„Ik zie er geen kwaad in, de vrouw van m'n broer om 'n gunst te vragen. „Maar 't zal niet meer gebeuren, m'n waarde, dus maak je niet ongerust daarover.”

„Het maakt de zaak moeilijker voor mij, wanneer jij en Hetty Blanche lastig vallen,” legde Willard uit. „Jullie gezamenlijke inkomens zouden verscheidene groote families in weelde kunnen doen leven. O, zet nu geen keel op asjeblief. Ik misgun er je geen dollar van, maar als je alleen maar wég wilde blijven.”

„O, dat wil ik ongetwijfeld na die hatefulijke woorden, maar kwel me nu niet langer!” viel Agnes hem nijdig in de rede. „Ik heb al zooveel te dragen gehad. Denk eens aan wat ik heb doorgemaakt! Willard, heb je het huwelijkscontract van die vrouw vernietigd?”

„Zeker, heb ik dat! Waar zie je me voor aan? Voor 'n idioot?” en hij begon te lachen.

Toch loog Willard op dat oogenblik. Verschillende keeren had hij op het punt gestaan, het stapeltje brieven, dat Francis aan zijn eerste vrouw geschreven had, te verbranden, en eveneens het huwelijkscontract. Maar iederen keer, werkelijk iederen keer, hadden 'n paar glanzende oogen hem van zijn voornemen afgebracht. Het verraderlijke getuigenis was weggesloten bij hem thuis in de brandkast. Wat Agnes niet wist, zou haar ook niet deren, zoo concludeerde hij.

„Ik ben benieuwd, hoe Hetty het met dat meisje zal kunnen vinden,” zei Agnes. „Zou ze vandaag Rita Holiday niet gaan afhalen?”

Willard knikte. Hij was niet heelemaal zeker van de uitvoerbaarheid van zijn plan. Maar wat had hij anders kunnen doen? Hij hield het voor noodzakelijk, Rita onder z'n eigen contrôle te houden. Het zou niet passend geweest zijn, haar in aanraking met Estelle te brengen. Hij wenschte haar niet in zijn eigen huis te hebben. Henriëtte scheen de aangewezen bewaakster van het meisje.

Een poosje zaten broeder en zuster in stilte bijeen, ieder verzonken in z'n gedachten, tot Agnes ten laatste vroeg:

„Heb je — heb je Edmond gepolst aangaande de schenkingen, waar we het laatst over hadden? Ik bedoel de schenkingen, waarmee hij Estelle en mij in het najaar zou bedenken?”

Zijn gelaat versomberde. Hij fronste de wenkbrauwen en beet nijdig aan de punt van zijn sigaar.

„Neen, Agnes, dat heb ik niet. Ik heb niet gedurfd,” antwoordde hij. „Ik wou, dat je wat redeelijker was en die zaak niet door overijling bedierf! Ik vrees, dat Edmond met zijn moeder erover zal spreken. Daar ben ik zoo goed als zeker van. Ze zijn vreeselijk dik met elkaar, sinds hij thuis is gekomen. En ik houd ook niet van de manier, waarop Blanche aldoor maar naar dien notaris Worth loopt. Ik vertrouw dien man niet. Hij ver-

foeit mij en ik kan dien ordinair kerel niet uitstaan. Agnes, ik voel me verplicht je nu reeds te waarschuwen: val vooral Blanche niet lastig. Haar houding jegens mij in de laatste weken is met „tegenwerken” nog te zacht betiteld. Ik kan geen wijs uit haar worden. Zij doet precies alsof ik van plan was Edmond te ontvoeren. Ze komt plotse-ling binnenvallen iederen keer als ik eens vertrouwel-lijk met den jongen wil gaan praten. Het eenige, waarin ze heeft willen toestemmen, is, dat ze Hetty's toelage heeft verhoogd. Ze denkt, dat Hetty werkelijk uit menschevriendheid dat meisje Holiday tot zich neemt. Zij weet niet, dat ik daar de hand in heb gehad. Ik heb Hetty gewaarschuwd op haar hoede te zijn. Als zij zich tegen Blanche laat ontvallen, dat ik zooveel als de voogd van het meisje ben, dan zullen we de poppen aan 't dansen hebben.”

„Houd die lieve Hetty in de gaten!” onderbrak Agnes hem op scherp toon, „en zet den noodigen nadruk bij aan je waarschuwing. Zij kan nu eenmaal niets voor zichzelf houden. Je kunt dankbaar zijn, dat ze niet weet, hoe je die arme vrouw op haar sterfbed bedrogen hebt. Het meisje zou een heel ander leven hebben, als Andrew Atherton beslag op haar had kunnen leggen. Daar gaat de telefoon. Voor Estelle waarschijnlijk. De manier, waarop die jongens m'n dochter achterna loopen, is eenvoudig schandelijk. Wat is er, Marie?”

Deze laatste woorden waren gericht tot het dienstmeisje, dat, na geklopt te hebben, in de deur-opening verscheen.

„Mr. Blackstone wordt verzocht, aan de telefoon te komen,” berichtte Marie en verdween toen weer.

Toen hij terugkeerde, zag zijn zuster aan de uitdrukking van zijn gezicht, dat hij dol van woede was.

„Hetty!” gromde hij, terwijl hij zich in zijn stoel liet vallen. „Alle deksels nog toe! Dat wijf van Pock heeft haar alles verteld van Rita Holiday's vader.”

„Een fraaie geschiedenis,” zuchtte Agnes. „Zei Hetty nog, dat Mrs. Pock over jou heeft gesproken?”

„Neen,” antwoordde hij. „Maar nu moet ik naar huis. Hetty staat op het punt naar Twin Hedges te komen. Ze zegt, dat ze er meer van moet weten en ze wil met alle geweld Blanche spreken. Ik heb haar gezegd, dat als ze tegen mijn vrouw met klachten over 't meisje voor den dag durfde komen, dat ik haar dan — ik weet niet meer, wat ik haar toen gezegd heb!”

Hij stond op, maar Agnes hield hem terug.

„Die Hetty!” riep ze uit. „Ik heb je gewaar-schuwd. Je kunt er op aan, dat Hetty zich altijd overal mee bemoeit. Je zult haar stevig moeten aanpakken, Will.”

„Laat dat maar aan mij over,” bromde hij. „Hetty zal denken, dat de stoomwals over haar is gegaan, als ik klaar ben,” en hij wilde haastig het vertrek verlaten.

Agnes greep hem bij den arm.

„Blijf nog 'n minuutje, Will,” smeekte zij. „Ik heb je nog iets mee te deelen. Het is van belang. Je zult het misschien niet gelooven, maar het is waar. Ik heb dien man, Jack Kresserie, gister-middag in de stad gezien. Schud nou niet met je hoofd.”

„Maar hij zou zich niet in Bradmere durven wagen,” meende Willard.

„Wees wijzer,” sprak Agnes hem tegen. „Ik herinner me zijn gelaat heel goed, al heb ik hem dan ook maar één keer gezien, en dat nog wel in de rechtszaal, en hij herkende mij ook, want hij zeide iets tot z'n maat, en ze verdwenen toen in die steeg naast den winkel van Carew. Willard, je herinnert je de bedreigingen, die hij tegen je geuit heeft, toen je hem in de gevangenis hebt laten zetten. Wees voorzichtig, broertje, en ga 's avonds niet alleen uit.”

„Onzin!” snauwde Willard. „Als Jack Kresserie niet oppast, zal ik hem opnieuw voor 'n paar jaar-tjes achter de tralies brengen.”

„Prachtig, prachtig, maar je hoeft je zoo kwaad niet te maken!” „Je kunt somtijds afschuwelijk zijn. Als je niet gewaarschuwd wilt worden, moet je dat zelf maar weten. Ach, Will, schenk me toch 'n beetje troost! Die arme Estelle lijdt zoo verschrikkelijk! Zeg me dit ééne ding vóór je weggaat: zal het zóó geschikt kunnen worden, dat Edmond en Estelle een gedeelte van den

zomer te zamen doorbrengen? Dat beteekent méér dan je denkt, Will. Ik ben een vrouw en zie dat duidelijk in. Edmond is jong en licht te beïn-vloeden. Als Blanche hem niet naar Hetty wil laten gaan, kun je het dan niet zóó inrichten, dat m'n dochter en ik samen met jou en Edmond in de maand September naar een of ander zomerver-blijf gaan? Laat Blanche maar thuis blijven, als ze dat liever doet. Lieve-ling,” en Agnes gaf haar broer 'n tikje op de wang, „lieveling”, herhaalde ze nog eens, „avondjes met maneschiën en dans-vermaak hebben méér verlovings ten gevolge dan jij je kunt voorstellen. Zie, dat je het voor

Het oude pleintje

*'k Heb nóg eens het oude pleintje gezien,
De held uit mijn jongensleven,
En leek het wat ouder, vervallen misschien?
Ach neen, 't was zichzelf gebleven!
In 't midden de pomp met de slinger er aan.
Aan weerszij de huizen op rijtjes,
Die waren er altijd maar stil blijven staan,
Vergroeid met de bulige keitjes!*

*Er was toch zooveel in de wereld gebeurd,
Een oorlog met wanklende tronen,
Maar 't pleintje had niets van dit alles bespeurd.
Veel nieuws was er niet komen wonen
De gevels stonden nog altijd verrouwd
Zoo tegen elkaar wat te droomen,
Ze leken als vroeger, wat moe en wat oud,
Maar dat was panzelf zoo gekomen!*

*Ik liep er eens over, ik keek nog eens rond,
Ik bleef nog eens staan op dat pleintje,
Waar 'k vroeger in 't donker te fluiten stond,
Bij 't scheeve, verzakte kozijntje.
Daar kwamen we samen, baldadig en luid,
Of soms als een fluisterend troepje,
Daar broedden we stiekem ons kattenkwaad uit,
Nog was er de bel met dat stoepje!*

*In 't steegje opzij ging de armoe haar gang,
De armoe der altijd misdeelden,
Daar moonden meer ouders, hun leven lang,
Die eens hier als kinderen speelden.
Een belletje rinkelde, ach ja... van toen.
Ik weet nog wat vroeger gebeurde,
Dan kochten we ballen, oorspronkelijk groen.
Die zeven of acht maal verkleurden!*

*O pleintje van vroeger! Gelukkige tijd
Van jeugd en een zorgeloos leven,
Wat was ik veranderd na jaren van strijd,
Waar waren die jaren gebleven?
Ik vond je terug en je leefde maar voort.
Gewend aan het gaan en het komen,
'k Heb nog eens je klanken van vroeger gehoord,
De klanken uit vroegere droomen!*

KROES

mekaar krijgt. En laat je door Blanche niet langer onvriendelijk bejegenen.”

„Dat is makkelijker gezegd dan gedaan,” gromde Willard humeurig, „maar natuurlijk ben ik nog de baas in de Blackstone-familie. Nu moet ik echter werkelijk weg. En ik zal eens denken over die vacantie in September. Maak je niet bezorgd over Edmond en Estelle en vergeet Kresserie. Hij beteekent heelemaal niets! Je hebt genoeg ondervinding opgedaan met je grooten broer, om te weten, dat nog nooit iemand hem de baas is geworden. Ik ben van plan Hetty nog eens te telefoneren en haar kort en duidelijk haar houding jegens Blanche en het meisje Holiday voor te schrijven,” hetgeen hij dan ook deed, vóór hij het huis der Atherton's verliet.

Hetty, werkelijk verschrikt door den toorn van haar broer, beloofde, dat zij op haar woorden zou passen, wanneer zij Twin Hedges bezocht.

Blanche was afwezig, toen haar echtgenoot thuiskwam. Waar was ze nu weer? bromde hij nijdig. Niemand van het personeel wist het. Nog steeds boos op de wereld in 't algemeen en op z'n vrouw in het bijzonder, begaf hij zich op weg naar de Bradmere Country Club.

Het scheen, dat elken dag zijn lasten zich verdubbelden. Hij maakte zich erg ongerust over de

handelingen van zijn vrouw en keurde de roeping van zijn stiefzoon van ganser harte af. Ook was hij er niet zeker van, dat zijn plannetje betreffende de toekomst van het meisje Holiday zoo glad van stapel zou loopen. Hij had niet kunnen vermoeden, dat Mrs. Pock met Henriëtte zou spreken. Zelfs na den stevigen uitbrander, dien hij haar gegeven had, vreesde hij Hetty's radde tong en ook was hij bang voor het meisje zelf met haar wonderlijke zigeuner-schoonheid. Wat wist zij eigenlijk?

Natuurlijk zou zij hem herkennen op hetzelfde oogenblik, dat zij hem zag, en hij moest z'n antwoord klaar hebben voor alle vragen, die zij zou kunnen stellen.

Hij zuchtte, toen hij z'n auto in de Country Club Garage binnenreed. Een poosje later bestelde hij 'n lunch in de groote eetzaal en den namiddag wijdde hij aan het golfspel.

Te zes uur telefoneerde hij naar huis. Ja, Mrs. Blackstone was teruggekeerd, maar daarna opnieuw uitgegaan. De dienstbode die hem te woord stond, geloofde, dat haar meesteres naar een diner was bij notaris Worth. Nee, ook Mr. Rixby was niet thuis.

Wat was er toch gaande tusschen Blanche en dien Worth? Wat had hij niet gegeven, als hij hunne besprekingen eens had kunnen bijwonen. Instinctief gevoelde hij, dat het iets was, dat hem bedreigde. Zijn stemming bleef voortdurend somber, hoewel hij den avond op de club in het gezelschap van vrienden doorbracht. Hij liet ten slotte dat genoeg als een lastig karwei varen en haastte zich huiswaarts.

Hij reed in zijn auto langs Myrtle Avenue, die bezet was met rijkgetakte eschdoorns, toen plotse-ling een kogel door zijn windscherm fliet.

Zijn schrik was ontzettend. Een verwensching mompelend, zette hij de versnelling aan en stoot in vliegende vaart vooruit, toen een tweede kogel langs zijn oor suisde en door de voorruit drong.

HOOFDSTUK XVI

BEZOEK VAN BILL

Bill Pock voelde zich zoo zenuwachtig als nooit te voren op den namiddag van den derden dag van Rita's afwezigheid. Hij had het besluit genomen, het meisje op West Bradmere te bezoeken. Hij beefde over heel z'n lichaam en grinnikte op 'n beetje schaapachtige wijze, toen hij zich op weg begaf in de oude Ford, en hoewel Bella hem toeschreeuwde, „Waar ga je nu weer naar toe, Pock?” wuifde hij enkel met de hand en was 'n oogenblik later verdwenen.

Toen hij bij den toegang naar Gable Terrace was aangekomen, parkeerde hij eerst z'n auto.

Toen hij vervolgens het groote huis eens op z'n gemak opnam, voelde hij een koude rilling over z'n rug loopen. Hij twijfelde er sterk aan, dat Rita daar gelukkig kon zijn.

Hij volgde niet de oprijlaan naar den voorkant van het huis, maar begaf zich regelrecht naar de achterdeur. Hij klopte verscheidene keeren. Niemand antwoordde. Bill voelde zich pijnlijk teleur-gesteld.

Hij stapte terug en beschouwde de geheel afge-sloten vensters. Hij stond op het punt, z'n schreden weer naar z'n auto te richten, toen een klaterend, maar spoedig gedempt lachen z'n ooren bereikte.

Het was de eerste vroolijke klank, die Rita Holiday's lippen had verlaten, sinds miss Black-stone's deuren haar hadden ingesloten. Bill! Haar kostelijke Bill! Zij had iemand aan de deur gehoord en even uit het raam van de tweede ver-dieping gegluurd, en daar stond haar goede vriend!

„Ik kom naar beneden, Bill,” riep ze en het ru-moer, dat ze daarbij maakte, terwijl ze met twee treden tegelijk de trappen afvloog, deed miss Blackstone in verbazing uit haar kamer snellen.

„Maar — maar — Rita!” riep ze blazend van woede. „Wat hoor ik daar? Heb ik óóit van m'n leven? Heb ik óóit een meisje op zoo'n onvoegzame manier zien optreden? Nee, nóóit! Wat is er toch in 's hemels naam aan de hand? Kom gauw weer de trap op, Rita, en geef rekenschap van je handel-wijze.”

Rita stond stil, hijgend naar adem.

„Bill, Bill Pock is me komen opzoeken, miss Blackstone!” riep ze uit. „Hij staat buiten.”

En vóór stootte ze weer als een jong raspaard. Hoewel ze Henriëtte's kiffstem hoorde eischen, dat ze onmiddellijk zou terugkeeren, sloeg ze geen acht daarop.

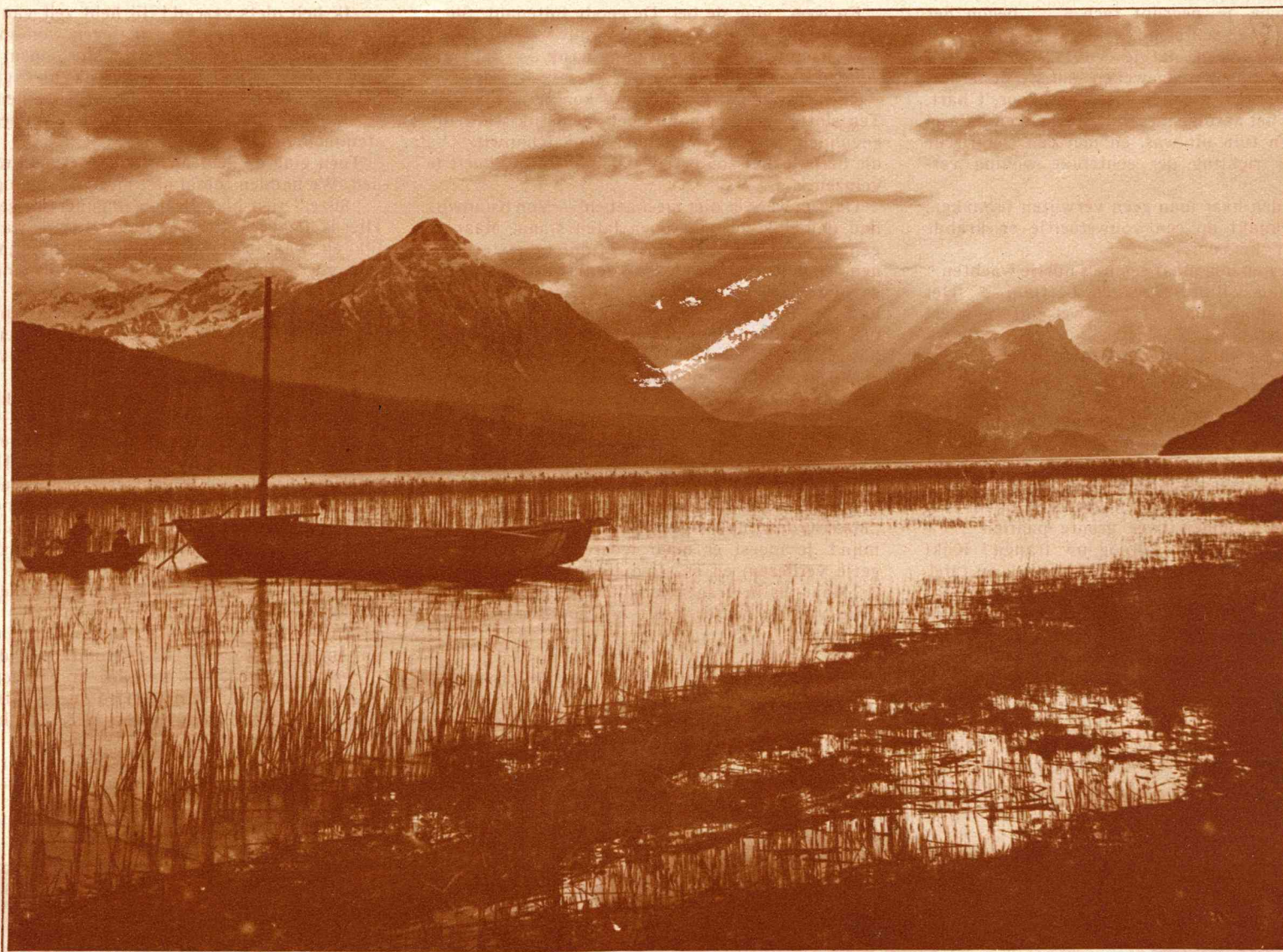
(Wordt voortgezet)

HERFSTIN

FSTINTEN

*Erve meren liggen aan weers-
zijden van de Zwitsersche stad
Interlaken, brandpunt van het
internationaal toerisme, n.l. het
meer van Brienz en het meer*

*van Thun. Van beide „berg-
zeen” brengen wij hier een
stemmingsvolle foto. Hier-
horen: Dreigende wolken
boven het Brienz-mer.*

DE GOUDMIJN IN WILMERSDORF

De president van de rechtbank had ons uitgenodigd op een tuinfeest. Dat wil zeggen: op een veldje van negen bij elf meter, met zes appelboompjes versierd, zouden we Zondagsmiddags een kop thee met open lucht genieten. Het „buiten”, dat uit genoemd plekje grond met een priëltje bestond, lag in de gemeente Wilmersdorf — een geschikt voorwendsel tot een autorit dus. Daarom werd de uitnodiging aangenomen door allen, die een auto bezaten of leenen konden. Maar nog om een andere reden.

De president van de rechtbank had een allerbekoorlijkst vrouwtje; een juweel, waar een iegelijk bewonderend tegen opzag, waarvoor bijna een iegelijk door een vuur geloopt zou zijn, als het vuur niet al te groot was. In ieder geval, dien Zondagmiddag om half vier waren de genoodigden alle twaalf aanwezig.

Het waren, buiten de gastvrouw, allemaal heeren. En allemaal vrijgezellen. De getrouwde lui kwamen eerst de volgende week: het „buiten” was nieuw en wij waren de proefkonijntjes.

Nu, het spiritustoestel werkte onberispelijk, thee en koek was er in overvloed, likeur en sigaren zelfs — de stemming was allerheerlijkst. Ook hij den president en zijn lieve vrouwtje: zij voelden, dat zij de volgende week tegen de critiek van bevriende huisvrouwen opgewassen zouden zijn.

Toen we geen dorst meer hadden werden we de „bezigtingen” rondgeleid — donkere, leeg velden aarde werden ons voorgesteld als „saladebed,”

DOOR GUSTAV HOCHSTETTER

„pompoenenplantage,” „koolaanplanting” en „Japansch gazon.” Bij een heuvelachtige aardklont, die er buitengewoon kaal uit zag, werd ons verzekerd, dat de gastvrouw „deze partij heelemaal alleen aangelegd” had.

„Maar mevrouw, — u hebt met die handjes toch zeker geen spa gehanteerd?” riep er iemand. „Zien hoe handig ik spit?” riep het vrouwtje. Zij deed een groot hemelsblauw schort voor, dat haar allerliefst stond, greep een spa en...

Ja, ik had graag toegekeken, maar Arthur, de neef der lieve tuinierster, trok me aan mijn mouw opzij, tot in het meest afgelegen gedeelte van het park en trachtte me duidelijk te maken, dat hij beslist nog dienzelfden dag een aanzienlijken aanwas van zijn financiën beleven moest. Er was een meisje... en er kwam een avond... Hij hoopte veel van die combinatie, maar kon zich dan niet krap toonen... zonder loge, luxe-auto en souper ging 't niet... „Maar 't is bij mij al veertien dagen eb, en je weet, wat zoo'n avond kost...” Hij hield me zijn portemonnaie voor; die was leeg, onbekrompen leeg.

„Ik weet niets,” zei ik, „maar als u 't weet, moet u zoo gauw mogelijk aan de noodige papieren zien te komen!” Waarna ik me redde.

Ik ging naar de andere heeren terug, en zag, dat de gastvrouw juist even den arbeid staakte.

„Dokter,” riep ze, toen ze mij aan zag komen, „ik moet me even 't voorhoofd afvegen — wilt u mijn tasch meebrengen? Hij ligt op die bank vlak achter u.”

Ik bracht haar het taschje. Snel trok ze er een zakdoekje uit...

En toen gebeurde het onheil.

We zagen iets glinsterends uit het zakdoekje schieten... de gastvrouw slaakte een gillette... Het glinsterende iets beschreef een bocht door de lucht, stiet tegen een appelboom, werd teruggekaatst en was verdwenen. Spoorloos. Alsof de aarde het verzwolgen had. Welke aarde? Die van het Japansch gazon? het saladebed? de pompoenenplantage? Niemand wist het.

„Mijn laatste geld van deze week! Ik had er tot Dinsdag mee toe ontmoeten!” jammerde de gastvrouw.

„Zie je wel?” knorde haar man, „ik heb je wel tienmaal gezegd, dat je geen geld los in je taschje moet steken.”

Parelvisschers hebben 't zoo hard niet; die hoeven alleen maar in 't water te zoeken. Wij echter — wij moesten snuffelen in de zooveel hardere, onzindelijke aarde! Nu eerst begrepen we, wat een ontzaglijke oppervlakte honderd vierkante meter is. Er waren miljoenen grashalmen en miljoenen aardkorrels, waar het goudstuk tuschen gekropen kon zijn.

„'t Is weg,” mopperde de president van de rechtbank, „twintig mark naar de maan.”

„Maar man, je begrijpt toch...” begon het vrouwtje bijna schreiend.

„Ik begrijp alleen, dat je een...” Wij waren al zooveel stappen weggeweken, dat we de betiteling niet hoorden, maar 't sneed ons door 't hart, zoo snel als het aardige mevrouwtje hoed en parasol op had, den tuin uit was, en met een elektrische tram in de richting der echtelijke woning verdween.

Wij hoefden haar man geen verwijten te maken. Hij zat geknakt op een vouwstoeltje en krabde zich achter het oor.

„We moesten nog maar een half uurtje wachten,” zei hij, „dan kalmeert ze een beetje...” Het klonk niet mooi, maar 't kan wel juist geweest zijn en verstandig.

Stemming kwam er echter niet meer; alleen het verlangen om zoo gauw mogelijk weg te komen.

Mij schoot plotseling een dringende afspraak te binnen. Dat wil zeggen: in werkelijkheid schoot me heel iets anders te binnen. Ik excuseerde me en reed vlug naar de woning van den president. Mevrouw was alleen thuis en deed zelf open. Aan haar wimpers hingen twee groote paalen.

„Mevrouw,” riep ik, „droog uw tranen! Kijkt u eens,” — ik legde een twintigmarkstuk op tafel, „dat heb ik zooveel in uw park gevonden!”

Zij nam het geld in de hand en weg waren de tranen. Zij lachte. Nooit had ik gedacht, dat één goudstuk zooveel leed en zooveel vreugde kon veroorzaken.

Toen werd er gebeld.

Zij lachte nog altijd.

Ik ging opendoen. Wie was het? De griffier. Schoot mij voorbij. Het salon in. Legde een twintigmarkstuk op tafel en riep: „Mevrouw, dit heb ik zooveel in uw tuin gevonden!”

En weer ging de bel. De eerste luitenant. Sloeg de hakken tegen elkaar: „Mevrouw — luitenant Von Knapwitz — twintigmarkstuk — tuin gevonden!”

Zij lachte maar. Geen woord kon ze uitbrengen. Ten slotte kon iemand het geldstuk werkelijk gevonden hebben. Misschien Von Knapwitz... die heeft 't niet zoo breed, dat hij gelukjes hoeft te veinzen...

Daarna werd er niet meer gebeld — Von Knapwitz had namelijk de deur open laten staan. Maar de één na den ander traden de tuifcstgasten binnen, en allemaal hadden ze een twintigmarkstuk gevonden. Ten slotte kwam de echtgenoot. Hij had natuurlijk ook geld gevonden. Zijn vrouw viel hem lachend om den hals en hij was blij, dat hij er zoo afkwam.

Wij heeren stonden om dit beeld van verzoening heen en wisten niet, wat we zeggen moesten. Toen biechtte het vrouwtje lachend op — alle tien de goudstukken legde ze in een statige rij op de tafel „Kijk eens schat — elk van de heeren heeft een twintigmarkstuk in den tuin gevonden.”

„Elk...” herhaalde hij. Toen lachte ook hij. „Maar vrouw, dat is geen tuin — het is een goudmijn! Je moest er maar iederen dag zoo'n dingetje verliezen, en er tien terug krijgen.”

„Maar als ik vragen mag,” veroorloofde ik mij, „wie van de heeren heeft het goudstuk nu écht gevonden!”

„Ik,” riepen negen stemmen.

„Geef u geen moeite, dokter,” zei de gastvrouw, „de heeren hebben elkaar niets toe te geven. Ik heb namelijk geen twintigmarkstuk verloren, maar een tienmarkstuk!”

We keken verbluft. De echtgenoot kwam het eerst weer bij. „Maar vrouwtje,” zei hij, „waarom heb je dan eerst gezegd...”

„Ik heb niets gezegd! Jij hebt zelf van twintig mark gesproken, en toen ik tegen wou spreken... Maar enfin, 't is heel prettig afgeloopen. Mag ik nu de heeren, die het goudstuk niet gevonden hebben, verzoeken, hun geld terug te nemen?”

„Ik heb 't werkelijk gevonden!” riepen negen stemmen tegelijk.

Toen ging de deur open; neef Arthur kwam binnen. We hadden totaal niet meer aan hem gedacht.

„Suze,” riep hij, „ik heb je goudstuk gevonden! Hier is 't!” En wat hij op de tafel legde was wezenlijk en waarachtig een tienmarkstuk. „Maar als je 't goed vindt houd ik 't — als belooning voor den eerlijken vinder!”

Hij strekte er de hand alweer naar uit, maar toen zag hij op den rand van de tafel de tien groote geldstukken liggen. Hij zag rond, las de verlegenheid van onze gezichten — begreep.

„Neen,” riep hij, „in dat geval kan ik van de belooning afzien!”

„Arthur,” vroeg de president van de rechthank streng, „wat bedoel je met: in dat geval?”

„Hm... ja — ik had er eigenlijk niet over willen spreken — maar ik heb vanmiddag in jullie tuin al m'n geld uit m'n portemonnaie verloren — 't waren precies tien twintigmarkstukken... maar nu zie ik, dat ze gevonden zijn...”

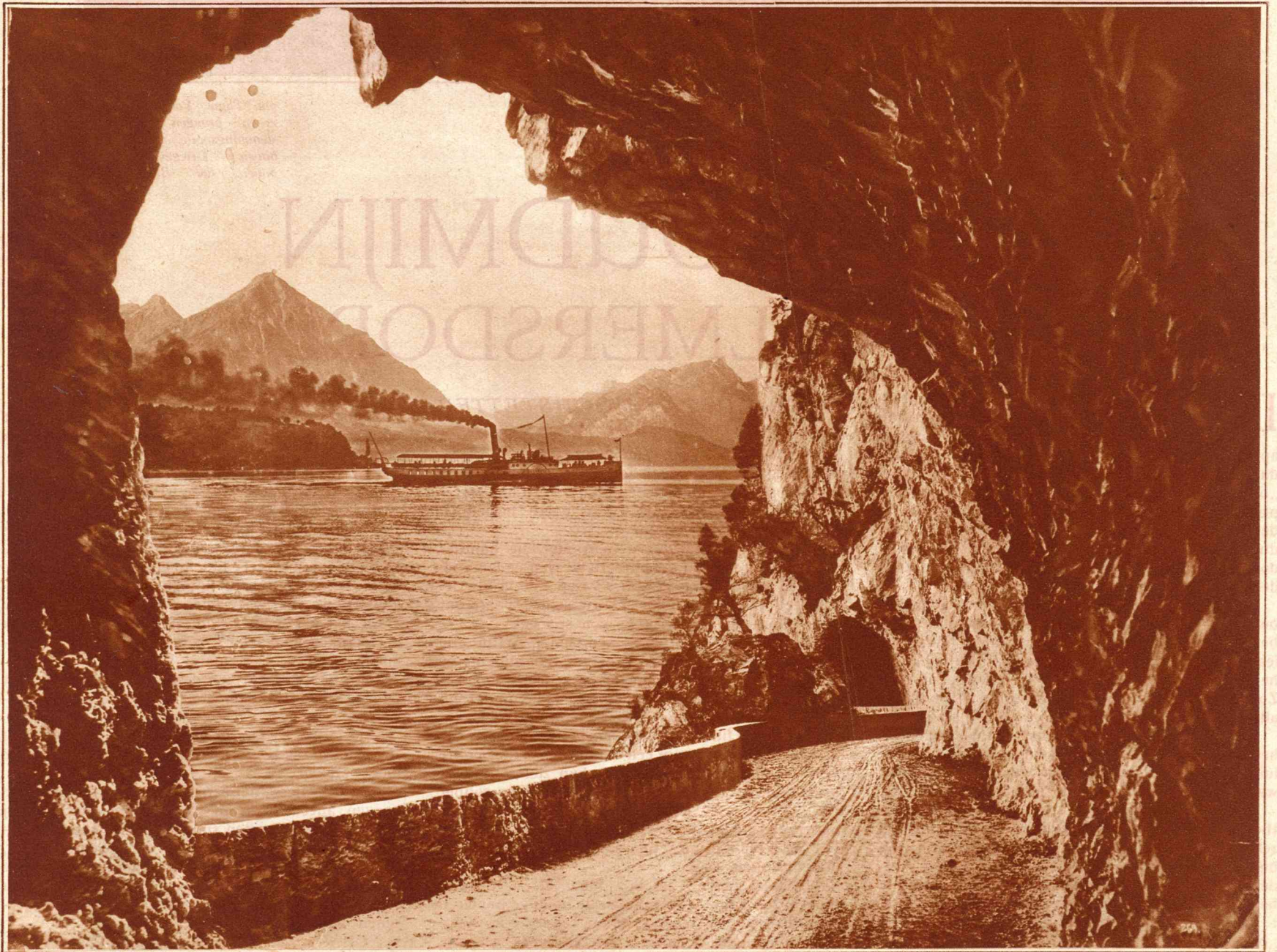
„Meneer de referendaris,” zei ik, „hoe bewijst u, dat die goudstukken van u zijn?”

Arthur haalde zijn portemonnaie te voorschijn en toonde die den kring rond. Het ding was nog precies even leeg als twee uren tevoren.

„Hebben de heeren 't gezien? Leeg. Als ik mijn geld niet verloren had, moest 't er nog in zitten. Dus!”

„Dus,” riep mevrouw, „heb je je geld terug...”

Arthur's portemonnaie verslond de tien goudstukken.

Doorkijk tusschen de rotsen naar het meer van Thun.

Het gaat nu ernst worden met de annexatie van onze voorsteden. En zijn daaraan ook al tal van voordeelen voor beide partijen verbonden — één groote prees is er: dat het landelijk aspect van vele mooie gedeelten dezer buitengemeenten langzamerhand verloren zal raken, wanneer zij eenmaal het groote-stadsleven moeten medeleven. Wat een rustiek doorkijkje levert nog bijvoorbeeld de Van Vredenburgweg met zijn typische bruggetjes en de ruime kerk.

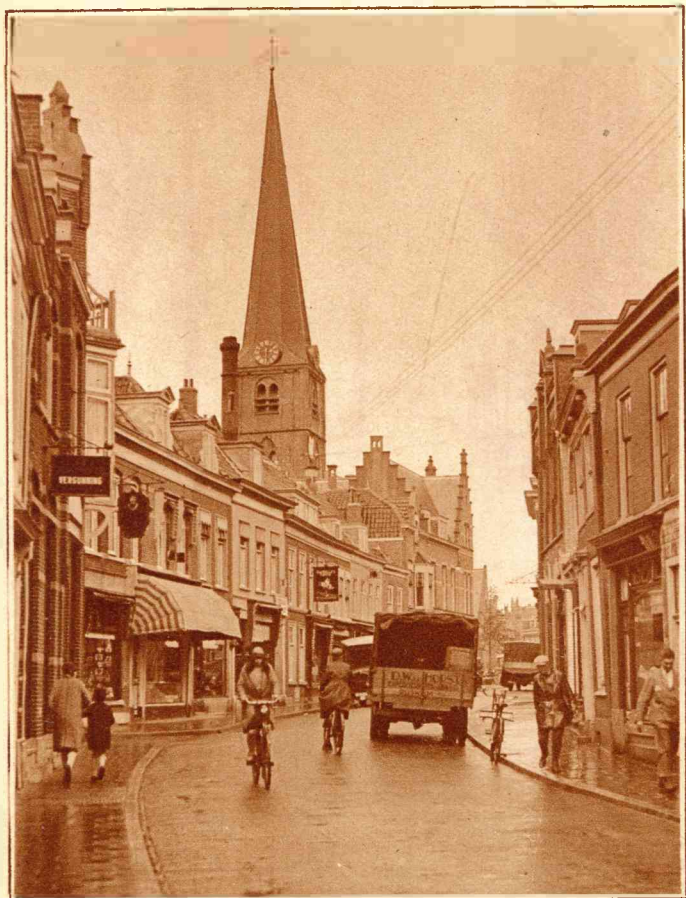
KIEKJES UIT RIJSWIJK

In Rijswijk's riante nieuwe wijken: de Otteburgstraat.

In Rijswijk's echt landelijke omgeving vindt men nog zoovele schilderachtige boerderijen: hier ligt er eene op de grens van de Residentie, wier landhonger binnenkort wel de randgemeenten zal opslokken: op den achtergrond ziet men reeds Haagsche bebouwing.

En ander landelijk plekje van den Van Vredenburgweg.

De oude hoofdstraat van het eigenlijke dorp Rijswijk, de Heerenstraat, met den toren der dorpskerk.

Een mooi overzicht
van de groote auto-
mobiel- en motor-
tentoonstelling, die
thans te Londen
wordt gehouden.

Buitenland

De filmartiste Gravin Esterhazy heeft zich sedert eenige dagen verloofd met Fritz Schultz, dien velen zich zullen herinneren van z'n lied Rün-tin-tin. In deskundige kringen heeft dit nogal eenige verwondering gewekt, wijl eerstgenoemde als „ongenaakbare vrouw" gold.

Hevige overstromingen tristeren Elzas-Lotharingen. Ondergelopen megen en akkers in de omgeving van Metz.

Vrouwenleven

AVONDTOILETTEN

Ieder tijdperk heeft zijn eigen-aardigheden en op mode-gebied is dit zeer zeker niet minder het geval dan in andere opzichten. Is er niet een tijd geweest, waarin élégance werd afgemeten naar den omvang der tournure — die natuurlijk groot moest wezen — en naar den omvang van het middel, waarvoor de benaming „wespentaille” het grootste compliment betee-kende? Er zijn ballonmouwen geweest, eleganter naarmate de grootte ervan wanstaltiger was, sleepjaponnen, modieus wanneer ze hinderlijk lang waren en veel stof opjoegen.

Toen is er 'n tijd geweest van tamelijk uniforme kleding, al gold dan ook 'n rokje nog wel eens voor heel chic als 't héél kort was. Maar nu hebben we, voor avondkleding ten minste, weer den langen rok en 't heeft me al eenige malen getroffen, dat ook zeer conservatieve vrouwen, die zich nog verzetten tegen de nieuwe mode, met een zeker

Namiddagtoilet van groen crêpe romain, met modieuze mouwen.

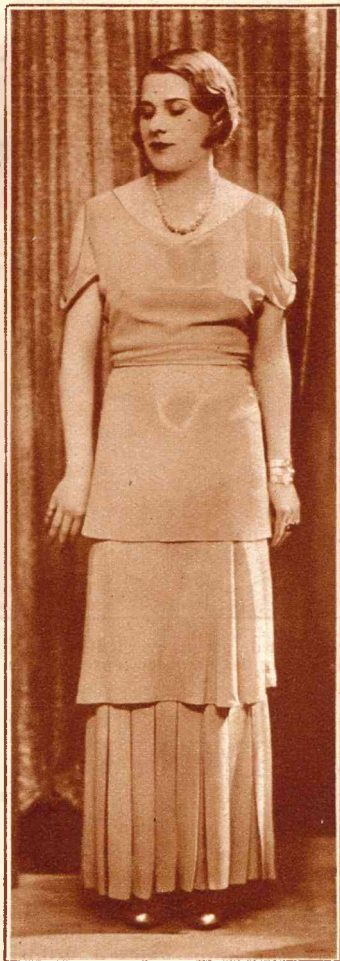
Zwart mousseline avondjapon met sierlijke strooken.

Ook prinsesse-modellen en empire-toiletten met hoge taille, vaak met een donkere fluweelen ceintuur, onder de buste gespannen op een witte of pastelkleurige japon. Bij zulk een toilet worden vaak heel korte bridge-jasjes gedragen, zóó kort, dat ze nauwelijks tot aan de taille reiken.

Groote kanten kragen, van voren bijeengehouden door een corsage, herinneren, evenals de hoge talletjes en de lage rokzoom, aan een mode van vroegere generaties.

De beide Parijsche avondtoiletten van onze afbeeldingen werden ontworpen door het modehuis Charlotte Beryl. Het eerste van flesschengroen crêpe romain heeft twee bijna gladde strooken over een derde geplooiden strook. Aardig zijn de aangeknippte korte mouwtjes van dit eenvoudig aandoende toilet.

Zwart mousseline vormde het materiaal voor het tweede toilet, waarvan de taille door opnaaisels wordt geaccentueerd en de sluik neervallende rok een garneering heeft van schuin opgenaaide strooken.

Parijsch avondtoilet van zacht-groen crêpe romain.

ontzag spreken over nieuwe toiletten, waarbij de aanduiding, dat ze héél lang zijn, het ultra-elegante ervan moet aantoonen.

En dit is wel een heel zeker bewijs ervan, dat de lange-rokken-mode vasten voet gekregen heeft, een mode, welke ook door haar, die er nu nog niet aan willen langzamerhand „mooi” zal worden gevonden.

In Parijs worden veel avondjaponnen gedragen, welke sluik naar beneden hangen tot aan den grond.

Onze derde foto vertoont een namiddag-toilet van Lethorel et Darol, een sierlijk met opnaaisels gegarneerd japonnetje van groen crêpe romain. De rok heeft, onder de strak gehouden heuplijn, het cloche-model, en opmerkelijk is de modieuze mouw, die onder den elleboog in een strook neervalt.

PAULA DEROSE.

EENIGE WENKEN VOOR GEBREKEN AAN MEUBELWERK

Wet u, dat inktvlekken op een gepolijste tafel verwijderd kunnen worden door toepassing van salpeterzuur?

Een paar druppels op een theelepeltje water doen we in een steenen kopje; op het lepeltje direct geen salpeterzuur gieten, want dat bijt uit.

Het water met 't salpeterzuur wordt met een veer op de plek gebracht, dit doet de vlek verdwijnen. Echter moet u er om denken, dat u niet 't omringende hout met het zuur aanraakt; u neemt dus een natten doek bij de hand, om zoo spoedig mogelijk als de vlek verdwenen is er mee over heen te gaan, daar anders een witte plek op het hout achterblijft. Daarna wrijft men er over heen met gewone meubelwas en er zal geen spoor van een vlek meer te zien zijn.

Schrammen.

Veeg over het meubelwerk met een mengsel van gelijke deelen azijn en paraffine en de krassen zullen vaak geheel en al verdwijnen. Zware krassen zullen bijna onzichtbaar worden.

Kneuzingen en deuken.

kunnen weggemaakt worden, door de beschadigde deelen nat te maken en dan het water te doen verdampen door 'n stuk vloei-papier over iedere beschadiging te leggen en een heet strijkijzer om beurten op de bedekte nat gemaakte vlekken te houden, totdat de oppervlakte van het hout gelijk geworden is. Het natgemaakte hout welt voldoende op.

Vaak gebeurt het, dat iemand gedachteloos genoeg is, om in de haast gauw even een japon op de eetkamer-tafel uit te strijken, en wanneer we het kleed weg-nemen dan zien we, dat de hitte een merkteken heeft achter-gelaten. Wrijven met doeken en was helpt niets, de matte plek blijft.

Deze plekken kunnen verwijderd worden door kamferspiritus toe te passen en dit voor een uur of langer op de plek te laten. Daarna met was wrijven.

**SCHILDERWERK
VEREISCHT
VIM**

Deuren, muren, gelakte meubelen en alle soorten schilderwerk kunnen in een oogwenk helder en glanzend gemaakt worden. Gebruik Vim overal in huis.

VIM

In V.U.C.'s nieuwe huis. Een fraai overzicht van het nieuwe terrein met de groote overdekte tribune, genomen tijdens den wedstrijd V.U.C. — Excelsior. De belangstelling liet niets te wenschen over.

SPORT IN DE RESIDENTIE

Wij weten niet precies hoe lang we moeten teruggaan om te komen tot den dag, waarop geen enkel punt voor de Haagsche eerste klassers verloren ging. In elk geval is het geruimen tijd geleden. Welnu, dit wapenfeit van beteekenis heeft Zondag j.l. plaats gevonden. We moeten hieraan echter onmiddellijk toevoegen, dat van onze vier eerste klassers er maar weer slechts twee in het strijdperk traden, zoodat de vreugde wel een tikje gemaakt is. Maar wanneer je niet

Toen verscheen de bij V.U.C. haast gebruikelijke inzinking ten tooneele, zoodat het in no time 3—2 werd. Gelukkig voor V.U.C. maakte een doelpunt van v.d. Wildt uit een strafschop aan alle onzekerheid een einde. Zoo leverde V.U.C.'s eerste thuiswedstrijd ook de eerste pun-

Spelmoment uit den wedstrijd V.U.C. — Excelsior, welke met 4—2 door de Hagenaars werd gewonnen.

Het zou wel heel erg voorbarig zijn om thans reeds de promotiekansen dezer tweede klassers te gaan bepraten. Een feit is het, dat elke rechtgeaarde Haagsche sportliefhebber zich zal verheugen, indien het Quick ooit weer mocht gelukken het voetbaleldorado binnen te treden. En waarom zouden ze daarmee zoo lang geduld hebben?

Bij den voetbalwedstrijd V.U.C. — Excelsior. Kiekje voor het Rotterdamsche doel bij een hoogen voorzet.

veel gewend bent, zijn twee overwinningen uit evenveel wedstrijden toch al heel wat.

V.U.C.'s eerste competitiewedstrijd in de nieuwe omgeving is alzoo in een overwinning geëindigd, waarbij Excelsior als lijdend voorwerp fungeerde. Het scheen wel, dat de V.U.C.-ers zich eendrachtig op het standpunt hadden geplaatst, dat dit één van de wedstrijden was, welke in geen geval verloren mochten worden. Het tempo, waarmede men van start ging, duidde in die richting en zoo smaakten de zwart-witten het genoeg, zich reeds binnen een kwartier tijd een voorsprong van 2—0 te hebben verworven. Dat was weer echt iets voor V.U.C.

Bij deze verrassing bleef het echter niet. In de tweede helft dreigde het, ondanks het feit, dat Knijff toen nog even gauw een derde doelpunt voor zijn club had gemaakt, even mis te lopen.

ten op. Dat er spoedig meerdere mogen volgen.

Niet minder goed kwam H.B.S. voor den dag, dat in Hilversum het jubileerende Gooi met 3—1 versloeg. De zwartjes zijn door deze overwinning een paar treden op de competitie-ladder geklommen. Op zichzelf zegt dit wel niet veel, daar het verschil tusschen nummer vier en nummer laatst in deze afdeeling vrijwel nihil is. Maar in elk geval geeft een overwinning uit een lastigen uitwedstrijd den burger moed. Er is o.i. geen enkele reden om te veronderstellen, dat deze

Het V.U.C.-elftal dat Zondag zijn eerste overwinning behaalde.

eerste zege van H.B.S. voorloopig de eenige zal blijven.

* * *

Met genoeg maken wij tenslotte gewag van Quick's successen. De Haantjes zetelen zoowaar op de tweede plaats en nu D.H.C. een heel stuk minder schijnt dan tijdens het vorige seizoen kunnen de blauw-witten zonder schroom het oog naar boven richten, waar Xerxes ons momenteel de meest ernstige concurrent schijnt.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Nergens was de pracht overdadig of gewild, de kleuren waren in overeenstemming met de omgeving. Marcus bemoeide zich daar nooit mee. Zijn eigen smaak was eenvoudig genoeg. Hij deed zijn zaken af in een kamer, die meer had van een kluizenarscel dan van een vertrek in de haast vorstelijke woning. Zelfs onderging de bibliotheek een verandering. Marcus liet draperieën weghalen en landkaarten neerhangen. Schilderijen en snuisterijen waren heel goed op een plaats, waar ze hoorden, maar bij hem in zijn kamers pasten ze niet, hij moest frissche lucht hebben en beweging. Maar toch vond Marcia, dat zijn vertrekken door de verandering er op vooruit gingen. Er was iets krachtigs, iets opwekkends in de persoonlijkheid van haar man. Soms ging haar hart plotseling naar hem uit — ze wist niet waarom of waardoor. Maar venijnig als een slang stak dan opeens de achterdocht haar kop op en ze deinsde terug.

„Hij vertrouwt me niet. Ik weet niet eens of hij wel van me houdt. Hij wilde me trouwen — en hij heeft zijn zin gekregen. Maar hij heeft een geheim. Er is iets, wat ik niet weet — en wat hij voor me verborgen wil houden.”

Dien dag was ze weer alleen. Marcus was voor twee dagen naar Wold Hall. Ze wist, dat dit dikwijls moest gebeuren. De gedachte was in haar opgekomen om hem te vergezellen; maar de woorden waren haar op de lippen bestorven. Waarom zou ze daar naar toe gaan? Wat moest hij van zoo'n voorstel denken? Als hij haar gezelschap verlangde, was hij mans genoeg om dat te zeggen. Als hij 't niet wenschte —

Die gedachte alleen was al genoeg. Haar trots kwam in opstand. Wold Hall en Hill Top Farm, vlak bij elkaar gelegen, hoewel gescheiden door een ravijn, hielden een geheim verborgen, dat langzaam een sluier trok tusschen haar en haar man. Maar wanneer ze die gedachte in woorden bracht, haalde ze ongeduldig de schouders op.

„Alsof ik zijn vertrouwen verwachtte! Alsof ik er ooit om gevraagd heb! Ik ben toch nooit zoo dwaas geweest om te veronderstellen, dat hij me zijn heele leven zou vertellen! Waar heb ik me dus over te beklagen?”

Want langzaam maar zeker raakte Marcia er steeds meer van overtuigd — hoe ze daartoe kwam, zou ze niet hebben kunnen zeggen — dat haar man in 't verleden (en misschien nu ook nog) 'n dubbel leven leidde.

Maar eigenlijk wist ze niet, waarop ze deze stelling baseerde. Ze was niet iemand om naar dienstbodenpraatjes te luisteren of haar kamenier iets te vragen. Maar deze laatste, die Marcia al jaren kende, was er niet afkeerig van uit zichzelf de dorpspraatjes aan haar meesteres mee te delen en haar te vertellen, dat iedereen er zijn voldoening over uitsprak, dat „de baas” zich nu op Falconer's Hall gevestigd had en er nu 'n eind zou komen aan 't vreemde, ongebonden leven op Wold Hall temidden der mijnen en steengroeven.

Toen Marcia opmerkte, dat haar man toch nooit een ongebonden leven geleid had, probeerde de kamenier dat woord terug te trekken. 't Was duidelijk, dat 't personeel Marcus bewonderde, en hem tevens vreesde. Zou hij ooit over 't geheim beginnen — of zou zij 't doen? Waarom ze aan haar twijfel niet voor goed een eind maakte door hem er naar te vragen, wist ze zelf niet. Dien dag, toen ze haar paard besteed, vroeg ze zich af, wat hij er wel van zou zeggen, als ze eens plotseling op Wold Hall voor hem stond? Zou hij er iets achter zoeken? Zou hij 'r verlangen bemerken, dat nu al haar gedachten beheerschte — 't verlangen om hem na te gaan — om 't raadsel van zijn leven op te lossen; of als hij geen geheim

bezat, zich daarvan te verzekeren? Ze wilde zelfs aan zichzelf niet bekennen, dat ze dicht bij hem wilde zijn — dat ze hem miste gedurende zijn afwezigheid.

Zonder hem voelde ze zich eenzaam. Haast iederen dag had hij haar iets van de mooie omgeving laten zien. Hij had telkens hun route bepaald. Hij had hun rit opgevrolijkt door verhalen over de streek en de menschen. Ze had nooit gedacht, dat hij zoo geanimeerd kon praten. Hij was geestig en kende zijn landslieden door en door.

„Ik ben van dezelfde afkomst,” zei hij eens tegen Marcia. „Mijn overgrootvader werkte hier in de mijnen — een gewoon werkmans. Iedereen weet 't en omdat ik 't zelfde bloed in de aderen heb als zij, kan ik over 't algemeen zooveel van mijn mannen gedaan krijgen. Ze weten, dat ik hen begrijp en ze kunnen me niets wijsmaken. Dat laatste wekt wel niet altijd genegenheid, maar 't dwingt respect af.”

Hij had nog nooit voorgesteld haar mee te nemen naar de mijnen en zij had er niet over willen beginnen. Nu sloeg ze een richting in, tegenovergesteld aan die van Three Brooks. Maar toch had ze een plan. Marcus had haar verteld, dat ook nog een langere weg naar Wold Hall voerde. Dienzelfden ochtend had Marcia dien weg op de kaart bestudeerd. Ze wilde niet heelemaal tot Wold Hall gaan, maar ze was nieuwsgierig om uit de verte te kijken, hoe 't er uitzag.

De weg was niet moeilijk te vinden, ze had maar een klein stroompje te volgen. 't Was een prachtige rit temidden van mooie boomen, die een heerlijke schaduw gaven. Maar hoe hooger ze kwam, hoe schaarscher de boomen werden en eindelijk ontbraken ze geheel. De lucht werkte prikkend en Marcia was vroolijk gestemd. Ze verlangde naar Marcus, dat die haar alles kon vertellen van 't

land, waar ze door kwam. Ze meende, dat ze iets begreep van haar man's kracht. Hij was opgegroeid temidden van deze grootsche natuur. Hij was een ware zoon van dezen rotsachtigen bodem. Waarom zou ze bang zijn voor hem of voor zichzelf? Was zijn karakter tot iets oneervols in staat? Verdacht ze hem niet zonder reden?

„Ik wist niet, dat ik zoo dwaas was, toen ik meende, dat zijn verleden me niets kon schelen,” zei Marcia in zichzelf. Ze was nu over een heuvel heen en had een groote vlakte voor zich. Op een gegeven plek splitste 't pad zich. Ze sloeg links af. 't Pad kronkelde en ze hoorde een geluid van vallend water. Ze reed door en keek van een tamelijke hoogte plotseling neer op een groot meer, dat zich hemelsblauw onder den zomerhemel vertoonde. Later hoorde ze, dat het gevormd werd, doordat verschillende stroompjes er in uitmondten. In 't meer was een klein schiereilandje en op 't hoogste punt verhief zich een huis, grootendeels achter boomen verborgen. Van boven af gezien, leek 't groot maar laag. Ze vroeg zich af, wie daar wel zou wonen en of Marcus dit plekje kende. Hij vertelde haar altijd, dat hij weinig in gezelschap kwam; maar dit huis was toch betrekkelijk dicht bij Wold Hall.

Een gevoel van nieuwsgierigheid dreef Marcia naar beneden. 't Pad was tamelijk steil, maar 't paard kende geen angst. In tien minuten was ze haast op gelijke hoogte met het meer, spoedig bereikte ze 't schiereiland. Ze zag een hek, dat niet gesloten was. Marcia hield de teugels in en keek naar 't pad, dat naar 't huis voerde, toen plotseling een klein, in 't wit gekleed figuurtje — dat er uitzag als een elfje met haar schat van goudblonde krullen — naar haar toe kwam vliegen, onderwijl teekenen gevend aan Marcia om toch dichterbij te komen.

Het was een klein meisje ('t leek Marcia wel, of al haar eenzame onderzoekstochten moesten eindigen met een ontmoeting met een kind) — een klein meisje, wier bleke wangen en groote oogen van grooten angst spraken. Marcia steeg onmiddellijk af en had haar armen al beschermend om 't kleine ding heen, voordat 't nog een woord had kunnen zeggen. Ze keek om zich heen, als verwachtte ze een monster te zien, dat 't kind schrik had aangejaagd.

't Meisje kwam weer eenigszins op adem en stokkend, onverstaanbaar eerst, bracht ze er de volgende woorden uit:

„Hebben ze u gestuurd om te helpen? Ik zag iemand naar beneden rijden. Ik dacht, dat 't — misschien — de dokter was. Maar die woont den anderen kant uit. Maar hij kon toevallig voorbijkomen. Hebt u hem niet gezien? Hebt u hem nergens gezien? Leacock is hem gaan halen — maar hij woont zoo ver weg. Zijn vrouw is ziek. Ik ben alleen en ik ben zoo bang. Ga toch met me mee om me te helpen! Als hij eens dood ging...”

't Kind beefde van 't krampachtige snikken. Marcia begreep dit uit de onsamenhangende woorden: er was iemand ziek — de bedienden waren er niet — 't kleine ding was alleen met den patiënt en smeekte den eersten den besten voorbijganger om hulp. Marcia nam 't koude handje van het arme kleine ding en samen haastten ze zich naar 't huis.

„Is 't je vader, kindje?” vroeg ze.

„Nee! 't is Liefste,” antwoordde 't kind, hard vooruit loopend. „Hij is niet dikwijls ziek meer. Hij werd veel beter. Maar vandaag is 't weer gebeurd en 't is zoo vreeselijk! Ik weet een beetje, wat ik doen moet; maar ik heb 't nog nooit alleen gedaan. Helpt u me alstublieft. Hij mag niet alleen

STIERENRENNEN OP MADOERA. Renstieren aan den start. Eigenaardig zijn soms de versieringen die op de jukken aangebracht zijn. (Zie b.v. den drakenkop op de foto). Bij de rennen worden de aanhangsels evenwel weggenomen. Alleen de witte vlaggen aan dunne hamboelatjes blijven aan het juk bevestigd tijdens den wedloop. Evenals de stierengevechten zijn de stierenrennen (karapan) bij de bewoners van Oost-Java zeer geliefd. De rennen hebben plaats op ondergelopen rijstvelden (sawahs) met speciaal daarvoor gefokte stieren.

gelaten worden. Ik liep alleen weg, omdat ik een paard hoorde!"

"t Was Marcia, alsof ze droomde, toen ze in deze vreemde omgeving liep met het in 't wit gekleede kind. 't Was 't vreemdste avontuur, dat ze nog ooit had meegemaakt; en ze begreep er niets van.

"Hoe heet je?" vroeg ze, toen ze 't huis naderde; maar 't eenig antwoord, dat ze kreeg, was:

"Hij noemt mij Schatje, en ik noem hem Liefste. Ga toch gauw mee. Straks kunnen we wel praten!"

HOOFDSTUK IX — DE KLUIZENAAR

Het huis, waar 't angstige, opgewonden kind Marcia mee naar toe nam, was een aardig, vreemd gebouw, met groote veranda's, die in dezen tijd van 't jaar begroeid waren met bloemen en slingerplanten, waardoor 't geheel iets vroolijks had.

Het kind was nu vooruitgelopen. Aan den oostkant was de hoofdingang, maar 't meisje trok Marcia den hoek om naar den zuidkant, die baadde in 't zonlicht en waar alleen de veranda beschutting bood. Weer sloeg ze een hoek om en toen Marcia haar had ingehaald, verdween ze juist door een open deur aan de westzijde. Een oogenblik later kwam ze weer te voorschijn en wenkte Marcia angstig haar te volgen.

Marcia betrad een groote kamer in 't vreemde huis en plotseling bevond ze zich in tegenwoordigheid van den bewoner, van wiens bestaan ze een oogenblik geleden nog niets afwist en wiens naam ze niet kende.

Maar een blik op den man was voldoende om haar te bewijzen, dat de angst van het kind niet ongegrond was. De man lag op bed met gesloten oogen, en een gezicht, vertrokken van pijn. Over 't algemeen had Marcia weinig verstand van ziekten, maar haar moeder leed al jaren aan een hartkwaal en iets in de gelaatsuitdrukking van den zieke, de houding, waarin hij lag en „zijn wijze van ademhaling bewezen haar, dat deze aanval een soortgelijke oorzaak moest hebben. En in deze overtuiging werd ze nog versterkt, toen ze zag, wat op een klein tafeltje stond naast 't bed. Onmiddellijk herkende ze een paar krachtige opwekkende middelen, die haar moeder bij haar ergste aanvallen ook steeds gebruikte en die ze zelf dikwijls had toegediend; zonder aarzeling deed ze een aantal druppels in een glaasje; goedkeurend sloeg 't kleine meisje al haar bewegingen gade.

"Ja, ja," fluisterde ze, „zoo doen ze 't altijd. Maar Liefste heeft me gezegd, dat ik zelf nooit aan die fleschjes mocht komen, en ik was zoo bang dat ik 't verkeerde zou nemen. Maar u weet 't — u bent groot."

En toen Marcia bij 't bed kwam met 't glaasje in de hand, wierp 't kind zich op de knietjes en zacht klonk 't stemmetje:

"Liefste — oh, Liefste! — Doe je oogen open en kijk naar me. Ik heb iemand bij me om je te helpen. 't Is een heel mooie dame op een paard en zij zal je weer beter maken."

't Geluid van 't kinderstemmetje, al was 't dan ook niet de beteekenis der woorden, scheen tot den lijder door te dringen; 't gezicht vertrok en de oogleden trilden. Marcia hief zijn hoofd op en zei rustig:

"Probeer dit op te drinken, als u kunt; ik geloof ook wel, dat ik u wat gemakkelijker kan leggen."

Hij gehoorzaamde en Marcia, die geholpen werd door 't kind, dat handig al haar bevelen opvolgde, slaagde er in 't den patiënt wat gemakkelijker te maken. Door ervaring wist ze, dat 't ergste van den aanval voorbij was. De ademhaling werd minder pijnlijk, de kleur verloor iets van 't spookachtig witte. Het kind slaakte een zucht van verlichting en, zich aan Marcia vastklampend, riep het:

"Hij wordt beter. U hebt hem beter gemaakt."

Medelijdend keek Marcia naar 't bevende schepseltje, bij wie zich nu pas de reactie deed

gelden en weer begreep ze 't vreemde in de situatie. Hier was ze in een onbekend huis, waarin niemand scheen te zijn dan een man, die 't laatste half uur in den greep van den dood geweest was, en een klein kind van hoogstens zes jaar, dat tot geen hulp in staat was en in elk geval veel te jong om zulke tooneelen mee te maken. Wat had dit alles te beteekenen? Wie waren de man en 't meisje en waarom woonden ze zoo verlaten in dit van drie kanten door water omgeven huis? Ze kon hen onmogelijk in dezen toestand alleen laten en met haar arm om 't kleine ding heen geslagen, keek ze

STIERENRENNEN OP MADOERA. Op een aan een juk hangende slede staat de bestuurder van het span renstieren. Niet zelden verliest de bestuurder de controle over de half wilde beesten, die dan in volle vaart op het publiek inrennen.

van 't lieve gezichtje naar dat van den zieke om te zien of ze een gelijkenis kon bespeuren.

Nu zag ze dat de zieke jonger was, dan ze eerst gemeend had en dat hij heel knap was.

"Hij ziet er uit als iemand, die geleerd heeft zijn leed te dragen als een man. Wie zou hij zijn en welke geschiedenis zou hij achter zich hebben?" vroeg Marcia zich af, terwijl ze daar zat met 't kind tegen zich aan geleund, wachtend op 't volgende tooneel in het drama. Iemand was naar den dokter gegaan, had ze begrepen; en iemand anders in 't huis, die met de zorg voor den patiënt belast was, scheen zelf ziek te zijn en zoo kwam 't, dat 't kind had moeten oppassen en getuige was geweest van een dier vreeselijke aanvallen, zooals Marcia die van haar moeder kende. Ze moest blijven tot er hulp kwam; maar 't kon best zijn, dat de man er niets van zou merken. De uitputting, die op zoo'n aanval volgt, houdt den patiënt dikwijls urenlang in een half bewusteloozen toestand.

Maar plotseling voelde Marcia een paar donkere oogen op zich gericht. De liggende gestalte bewoog zich iets en op hetzelfde moment liet 't kind Marcia los en boog zich over den man heen.

"Liefste — je bent weer beter!"

Diep in de holle oogen van den zieke flikkerde iets. Hij legde zijn hand op haar blonde krullen, maar vragend en verwonderd keek hij naar de mooie dame en Marcia vertelde kalm, net of er niets zonderlings was in 't heele geval:

"Ik kwam voorbij, en uw — kleine meisje — kwam hard 't huis uitloopen, denkend, dat 't de dokter was. Daar ze heel bang was, ging ik met haar mee hier naar toe. Ik liet haar niet graag alleen. Ik hoop, dat u mij mijn indringen niet kwalijk neemt."

"'t Is heel vriendelijk van u geweest," antwoordde hij, zwak tengevolge van zijn groote uitputting. "Ik schaam me, dat we u zoo hebben lastig gevallen, maar ik dank u, ook uit naam van 't kind. U bent lady Marcia Drummond."

Ze was verwonderd, dat hij haar kende, en haar oogen verrieden dat. Hij beantwoordde haar onuitgesproken vraag:

"Ik heb uw portret gezien. Marcus Drummond is mijn beste vriend."

Marcia was tegelijk verwonderd en opgelucht. Daar ze voelde, dat 't een of andere geheim dezen man omgaf, had ze zich al afgevraagd, wat Marcus

van haar handelwijze zou denken, hoewel ze vertrouwde op zijn helder inzicht en edelmoedigheid. Maar als deze man, die toch betrekkelijk dichtbij woonde, zijn beste vriend was, waarom had Marcus haar dan nooit over hem gesproken? 't Leek altijd, dat haar man een eenzaam leven had geleid en weinig behoefte had aan vriendschap. Ze probeerde zich de namen te herinneren van de menschen, waarover hij gesproken had, maar geen enkele scheen te slaan op dezen kluienaar.

"Mijn naam is Percival Eastlake," zei hij na een korte pauze, als raadde hij opnieuw haar gedachten.

Ze zeker hoorde ze dien naam nu voor 't eerst en haar gezicht verried, wat er in haar omging, want na een korte pauze vervolgde de man:

"Ik ben een soort kluienaar, lady Marcia; mijn gezondheid is een van de oorzaken — er zijn er nog een paar meer. Uw man is de beste vriend, dien ik heb; maar ik kom zelden op Falconer's Hall — ben er nu zelfs in een heelen tijd niet geweest. Hij bezoekt me hier, een enkelen keer ga ik naar Wold Hall, maar ik ben geen mensch voor gezelschappen."

't Spreken viel hem nog steeds wat moeilijk.

Marcia keek hem aan.

"Ik begrijp 't wel," zei ze rustig. "Als u een vriend bent van mijn man, is me dat al meer dan genoeg. Ik ben blij, dat ik u van dienst heb kunnen zijn."

"Ze heeft je beter gemaakt, Liefste," mengde nu 't kind zich in 't gesprek. Blijkbaar was 't een kind, dat wijs was voor haar jaren, omdat het altijd met volwassen menschen omging. Ze sprak veel

te gemakkelijk en veel te wijs voor een kind van haar leeftijd. Ze wist precies, wat ze doen moest en je kwam dadelijk bij. Laat ze niet weggaan, voor de dokter er is."

"Ik ben u heel dankbaar," sprak Percival Eastlake zachtjes. "'t Gebeurt nooit, dat we zoo op ons zelf zijn aangewezen hier. Maar mijn huishoudster is zelf ziek en haar zoon, die al 't werk hier doet, is een paar dagen in dienst. Over 't algemeen hebben we menschen genoeg om voor ons te zorgen, is 't niet, Schatje?"

Ze drong dicht tegen hem aan en keek naar Marcia op.

"Ik ben blij, dat u bij mijnheer Drummond hoort; hij is de aardigste man na Liefste. Toen hij ons vertelde, dat hij ging trouwen, vond ik 't heelemaal niet prettig. Ik dacht, dat hij dan misschien niet meer zoo dikwijls naar ons toe zou komen. Maar 't heeft geen verschil gemaakt en nu komt u ook mee?"

(Wordt vervolgd)

Onze Premie-Romans

Wij deelen onzen lezers hierbij mede dat a.s. Zaterdag 25 October wederom een nieuw deel in onze bekende serie verschijnt. n. l.

Als 't hart ontwaakt

DOOR ANNY S. SWAN

Ook deze roman die voor een groot gedeelte zich afspeelt in de Schotsche Hooglanden bevelen wij, om zijn buitengewoon levendigen inhoud en boeiend verloop, in de belangstelling van onze lezers aan.

Zooals men weet bedraagt de prijs f 0.15 (ingenaaid) of 70 cent prachtbands.

Het boek is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor.

WAT MOET MIJN ZOON WORDEN?

Techniek is vooruitgang; technici zijn allen, die meewerken aan den industrielen opbouw en vooruitgang. Technici zijn noodig, zullen altijd noodig zijn. Goed onderlegde technici zijn, nu meer dan ooit, onontbeerlijk.

Bouwkunde, waterbouwkunde, werktuigbouwkunde, electrotechniek, chemische techniek, automobiel-techniek enz., alle hebben ze behoefte aan bekwame medewerkers.

Voor Uw zoon ligt daar een werkkring. Niemand is te oud, niemand woont daarvoor te ver van een technische onderwijsinrichting.

De lessen van PBNA kunnen ieder overal en te allen tijde bereiken, en bouwen in den vrijen tijd een toekomstigen werkkring op.

PBNA is de polytechnische school te Arnhem, waaraan 72 leeraren zijn verbonden en welker schriftelijke cursussen door 2600 leerlingen worden gevolgd.

Vraag het kosteloos prospectus, dat U uitvoerig kan nlichten. Het verplicht U tot niets.

PBNA HET NEDERLANDSCHE TECHNICUM
DIRECTIE: E. J. ROTHUIZEN EN F. WIND
ARNHEM Studeer techniek thuis!
4RD 10 TEL. 22539

Woensdags op 1875 M. Radiocursus
Electrotechniek. Zie de Radiogidsen.

Slaap je al?

Tien tegen één, dat geen antwoord volgt - zij ligt immers al een minuut in bed... en haar matras is van Veen's STALEN Gezondheidsmatras.

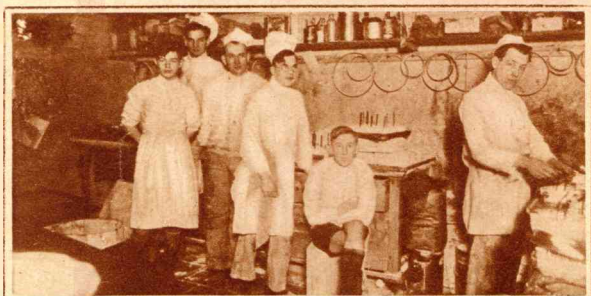
Een prachtmatras - zakt niet door tot een kuil, maar steunt het heele lichaam - piept niet - veert ook aan de kanten.

van Veen's STALEN Gezondheidsmatras
1 persoons 21.40
2 persoons 26.40
Franco levering door geheele land.

VAN VEEN'S
BEDDENMAGAZIJNEN
DEN HAAG, Schoolstraat 31,
Piet Heinstraat 106

ABONNEERT U OP
'S-GRAVENHAGE IN BEELD

N. R. J. VAN DEYL - BANKETBAKKER
Boekhorststraat 268 - Tel. 15028
Vaillantlaan 56 - Tel. 31594
Het goedkoopst adres voor slagroomgebak

Beloofde
Uw jongen
U beter

te zullen werken?

HELP hem dan, geef hem een stevig, warm ontbijt. Het is thans zoo gemakkelijk voor U... het beroemde Quaker Havermout is in iederen kruidenierswinkel verkrijgbaar.

Kinderen vinden het heerlijk en U kunt het hun geregeld geven omdat het die bestanddeelen bevat, die zij noodig hebben om te werken en te groeien.

Begin er morgen mee. Vraag "Quaker a.u.b." en U weet, dat U de origineele, hygiënische pakken krijgt.

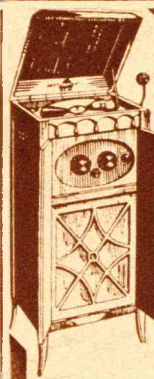
Vlugkokend Quaker is in 2-5 minuten klaar. Hierboven het originele rood en blauwe pak. Tevens kunt U normaal-kokend Quaker verkrijgen.

Quaker

KINDEREN HEBBEN BEHOEFTE AAN WARME QUAKER BIJ HET ONTBIJT

Van de eerste
tot de laatste tand
altijd
NIVA
BIJ DE HAND.

U koopt het voordeligst
direct aan de fabriek!
Radio en Gramfoon
vanaf f 5.- per maand.

Wij plaatsen franco in huis. — U kunt dus hooren en zien vóórdat U 1 cent betaald hebt. Wij leveren met 2 jaar garantie, terwijl tienduizenden tevredenheidsbepijningen U het bewijs leveren van de hooge kwaliteit en den lagen prijs van onze apparaten.

VRAAGT CATALOGUS No. 94

N. V. HEES & Co. - DEN HAAG
Prinsstraat 36-38 - Fred. Hendriklaan 295

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN

IS... WINNEN

